

billigere, naar man regner Kurstab og Omkostninger med, saa kunne disse 4 pCt. ikke dækkes og derhos Kapitalen amortiseres, ved at Staten til Gengæld faar 4 pCt. om Aaret af det samme Beløb fra Tiendeyderne. Der bliver kun Dækning af Renten, men der bliver intet til Amortisation, og naar det halve Hundrede Aar er gaaet, i hvilke Staten saaledes har faaet sin Rente dækket ved de 4 pCt., saa staa den paa en Gang med hele Kapitalen, saa er hele Tienden overført paa Staten. Jeg ser ikke rettere, end at man lige saa godt kunde bestemme kort og godt: Tienden ydes fremtidig med Fradrag af $\frac{1}{4}$ indtil Aar 1950, derefter overtager Staten hele Tienden. At jeg som Finansminister vil finde det mindre rigtigt at gaa med til en saadan Ordning af Statens finansielle Anliggender, vil man dog vist kunne forstaa.

Men naar jeg saa ser paa de Krav, som ere stillede særlig til Finansministeriets Arbejde, fristes jeg til at gentage den Udtalelse, som fremkom forleden Dag fra det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen), der over for Skatte-lovene udbrød, at man skulde tro, at der ikke havde siddet en eneste praktisk Mand i Kommissionen. Thi man synes aldeles ikke at have gjort sig klart, hvor betydelige Byrder man har lagt paa Finansministeren. Man har i de forskellige Paragraffer sagt: Finansministeren skal gøre det, og Finansministeren skal gøre hint, og man har ikke stillet en eneste Mand til hans Disposition til at hjælpe ham med dette Arbejde. Hvad er det, der her er Tale om? Det er jo en Tiendeafløsning til et samlet Beløb, som i alt Fald vil blive det af Finansminister Hørring opgivne Tal, — som jeg snarest tror er for lavt —, noget over 120 Mill. Kr., hvoraf $\frac{3}{4}$, altsaa mellem 90 og 100 Mill. skulle ydes som Laan af Statskassen. Nu vil jeg bede ærede Medlemmer betænke, at der her i Landet findes 14 Kreditforeninger og Kreditkasser, hvis samlede Udlaan udgør omtrentlig 730 Mill. Kr., eller gennemsnitlig 52 Mill. Kr., og at der altsaa her er Tale om et Arbejde, som gaar op til mindst det dobbelte af Gennemsnittet af en saadan Forening. Ja, man kan ikke blive staaende herved, thi det, som det her kommer an paa, er dog nærmest

Laanenes Antal. Det koster jo ikke saa meget større Ulejlighed, og kræver jo ikke saa meget mere Tid at ekspedere et Laan paa 10,000 Kr. end at ekspedere et paa 1,000 Kr. eller maaske endog et paa 100 Kr. Stundom kan det sidste Laan endog kræve nok saa megen Ulejlighed. Og her er jo Tale om en Masse af Smaalaan, en saadan Masse af Smaalaan, som vore Kreditforeninger slæt ikke kende. Det samlede Antal af Pantedeblottere i alle 14 Kreditforeninger tilsammen er 109,000, og her staa vi over for et Antal af ca. 230,000, eller lad os for en Sikkerheds Skyld sige blot 200,000 Tiendeydere, som alle skulle have Laan, og alle disse Laan skulle administreres gennem Finansministeriet. Tror man virkelig, at Finansministeriet med sit nuværende Personale og sine nuværende Kræfter kan udføre dette Arbejde, maa man dog virkelig ikke have tænkt ret meget over Sagen. Jeg skal oplyse, at allerede nu tager Ekspeditionen af en Tiendeoverenskomst, saaledes som vi netop have haft den i disse Dage, Finansministeriets Kontor for Statsaktiver en Tid, som mindst udgør en Uge, det vil sige, at der i mindst en Uge lægges Beslag paa hele Kontorets Arbejdskraft. Jeg har selv gennemgaaet den paagældende Forretning, for at gøre mig det klart, hvad det er for et Arbejde, her er Tale om, og jeg er kommen til den Erkendelse, at denne Fremstilling er rigtig. Dette paalægger man et Kontor, som allerede i Forvejen er stærkt optaget, og som altsaa i en Uge maa lægge hele sit ordinære Arbejde saa godt som til Side for at udføre dette. Man vil da være klar over, at man umulig kan kræve, at dette Kontor skulde udføre halvtredsindstyve saadanne Arbejder i Aarets Løb, uden at det ganske maatte lade sit ordinære Arbejde hvile, og her bliver der jo Tale om 200 saadanne Ekspeditioner i Aarets Løb. Jeg kan ikke se rettere, end at der til Udførelsen af dette Arbejde vil kræves et helt nyt Departement i Finansministeriet med flere Kontorer, og jeg tror, at naar de Herrer ville overveje, hvilket Kontorpersonale og hvilken Administration vore Kreditforeninger behøve, ville De finde dette Skøn meget moderat. Men her i Lovven er der ikke givet nogen som helst An-